

a névnapitorta

KORDA R.T. KIADÁSA BPEST

P. PÁL:

A NÉVNAPI TORTA
—•—
A JÉZUSKA SZÁNKÓJÁN

BUDAPEST, 1942
KORDA R. T. KIADÁSA

Nihil obstat. Dr. Julius Czapik censor dioecesanus.
Nr. 3078/1937. Imprimatur. Strigonii, die 1. Octobris 1937.
Dr. Julius Machovich vicarius generalis.

Nyomatott : Korda R. T. nyomdájában. Budapest, VIII., Csepregy-u. 2.

A NÉVNAPI TORTA

Jaj, gyerekek, nem is tudjátok, hogy milyen boldogság az, ha valakinek olyan édes, aranyos keresztmamája van, mint Katókának!

Látogatóba nem jön soha üres kézzel; egy-egy szép piros alma, vagy egy darab csokoládé mindig előkerül valahonnan a kabátja zsebéből. A pénztárcáját meg mindig átkutatja Katóka; a fényes kétfilléresnek, az „aranykrajcár”-nak ugyanis régi szokásjog alapján az ő perselyében van a helye. És még sohase történt meg, hogy a keresztmama pénztárcájában legalább egy aranykrajcárt ne talált volna! Vásárlkor meg fényes húszfillérest kap tőle, hogy azt vehessen, amit akar. És milyen jó, ha a szép nyári sétákon keresztmama is velük van! Ő ugyanis mindig talál olyan helyet, ahol az eltikkadt gyermekek számára frissítő málnaszörpöt mérnek. Sőt fagylaltozni is elvitte Katókát, mikor templomszenteléskor itt volt a püspök úr! Ez volt jutalma azért, hogy olyan bátran, hiba nélkül elmondta a köszöntő-

verset s szépen átnyújtotta a magas vendégnek a rózsacsokrot.

Az ágya fölött függő gyönyörű szép Szűz Mária-képet is keresztmamáától kapta. Azon a napon függesztették oda, amelyen a plébános bácsi a keresztvizet Katóka fejére öntötte. Ő ugyan igazán nem emlékszik erre, — de anyuka így mondja. Olyan szép azon a képen a Szűzanya; sokszor elnézegeti az ölében ülő fehérruhás kicsi Jézuskával. Ez előtt a kép előtt szokta mondani az esti meg a reggeli imádságát; ó, soha nem feledkezik meg erről! Mult télen pedig mi történt! Kató elmondta anyukának, hogy mi mindent szeretne a Jézuskától karácsonyra kapni, s anyuka felírta egy papírra. A levelet aztán bedugták ide, a kép ráájába, a Jézuska számára. S képzeljétek! Másnap reggel nem volt ott a levél, — eltűnt! De a karácsonyfa alatt ott volt ám az a sok szép dolog, amire Katóka vágyott . . . Tehát a Jézuska elolvasta a levelet! — Ezidén Katóka sajátkezűleg készül karácsony előtt megírni, — minthogy szeptember óta szorgalmasan jár az iskolába.

A napok mind rövidülnek, mind hidegebbre fordul az idő, — már bizony fel kell venni a télikabátkát is.

— Miért nem jön hozzánk már olyan régen a keresztmama? — kérdezi Katóka egy napon édesanyját.

— Nem jöhet, kislányom, mert beteg. Meghűlt s reumája miatt is nagyon fáj szegénynek a lába.

— Anyukám, hát menjünk el hozzá mi! Már olyan régen nem láttam!

— Én ma nem érek rá, Katókám. De ha kedved van, ebéd után felveheted a kabátodat s elmehetsz hozzá magad. Bizonytalán örül, ha meglátogatod. Az utat jól tudod, — aki iskolába jár, az már igazán elmehet keresztmamáig egyedül. Csak aztán vigyázz, ott ne felejtse magad. Ilyenkor novemberben hamar sötétedik, — indulj hát hamarosan haza, hogy még világosan itthon légy.

— Persze! Hiszen még a lecke is vár! — felelte a lelkiismeretes Katóka. — Úgy lesz a legjobb, ha mindjárt, mihelyt odaérkezem, megkérem keresztmamát, küldjön haza, amikor itt lesz az ideje. Jó?

— Egészen okosan gondoltad el ezt, kislányom — felelte a mama. — Így legalább nem nyugtalankodom miattad.

És Katóka ebéd után boldogan repült az ő édes jó keresztmamájához.

A nagy karosszékekben találta. Fájós lába meleg kendőbe volt göngyölve, — arca azonban olyan kedves és mosolygós volt most is, mint mindig.

— Éppen jókor jöttél, Katókám! — mondta, miután csókot nyomott a kislány

hidegtől kipirult arcocskájára. — Segítségre lenne ám szükségem!

— Mit segítsék, keresztmama?

— Hát — felelte a keresztmama mosolyogva — rendet kellene csinálni ott a fiókos szekrény legalsó fiókjában. Tudod ott, ahol a maradékselymeket, csipkéket, szalagokat tartom.

— Ebben a fiókban?

— Abban, abban! — Arra gondolok, hogy közeledik a karácsony. Tudom, hogy te meg akarod kérni a Jézuskát, hogy szép alvó babát hozzon neked. Ugye, igaz?

— Igaz bizony!

— Nos hát, úgy gondoltam, hogy válogasd ki már előre a maradékok, csipkék, szalagok közül azokat, melyek neked legjobban tetszenek, — s tedd szépen külön. Ha aztán a Jézuska meghallgatja a kérésedet és csakugyan hoz karácsonyra babát, — már meglesz a ruhának való, s azonnal hozzáfoghatsz a babaruhavarráshoz. Ugye, jó lesz így?

— Nagyszerű lesz!

És Katóka hozzáfogott a munkához. Ó, milyen élvezet volt keresgélni a sok gyönyörűség között! Szébbnél-szebb selyem-, bársony- és csipkedarabkákat tett félre; gyönyöket, szalagokat . . . Ebből ruha lesz majd . . . ebből kabátka . . . ezzel feldíszítem a főkötőjét . . . Úgy elszórakozott, hogy észre se vette, milyen gyorsan múlik az idő.

Bizony okos dolog volt, hogy előre megkérte keresztmamát, indítsa haza idejében!

Mikor már rajta volt a télikabát meg a piros sapka és köszönni állott oda a karoszekben üldögélő keresztmama elé, — az így szólt hozzá:

— Néhány nap múlva nevednapja lesz, Katókám! Hadd gratuláljak ezzel a fényes ötpengőssel. Nesze! Vegyél rajta a cukrásznál olyan névnapi tortát, amilyet éppen akarsz!

Katóka ragyogó szemmel nézett reá.

— Keresztmama, ez igazán . . . igazán az enyém? Egészen az enyém? Úgy fénylett az a nagy ezüstpénz a kezében, mint a valósággá vált csoda . . . Hiszen ilyen gazdagok legfeljebb a királykisasszonyok szoktak lenni a mesében! . . . Vagy talán csillagtallér ez, mely holdvilágos éjszakán egyenesen az égről hullott az ő markába? Szinte tisztelettel nézett rá . . .

Keresztmama mosolyogva bólintott:

— Persze, hogy a tied, Katókám! Hiszen keresztlányom vagy s azért, mert engem ez a csúf reuma fogva tart, már csak ne essék meg a névnapod torta nélkül! Válassz majd nagyon szépet és jót! De vigyázz, hogy a pénzt el ne veszítsd!

Kató jól a markába szorította a fénylő kincset. Aztán még egy csók, — még egy köszönet, no meg az ígéret, hogy nem felejtí

el otthon az üdvözléteket átadni — és már ugrált is lefelé a lépcsőn. Hopp-hopp! Hopp-hopp! Öt pengőm van! Öt pengőm! Milyen pompás torta lesz ebből! . . .

Hazamenet megállott a cukrászda kirakata előtt. Hű! Milyen gyönyörű sütemények, torták pompáztak ott! Píze orrocskáját egészen laposra nyomta a kirakat üvegén. — Vajjon melyik is lehet a legjobb? Az a fehér? Vagy talán az a rózsaszínű cukorral bevont? Ni, ott van olyan is, amelynek közepén cukorrózsadíszlik . . . Ott egy pompás piskótatorta; egész gyümölcskosár van rajta kirakva cukrozott gyümölcsből! Milyen szép . . . No, itt igazán nehéz választani. Az se lehet ám rossz ott ni, amelyik csokoládéval van vastagon leöntve . . . Az ott hátul meg úgy látszik, dobostorta . . . A szemközti pék kirakatában sokkal nagyobbak vannak; de azok csak holmi kuglófok, kőttes tészták, — olyat anyus is elég gyakran csinál . . . A névnapi tortának egészen finomnak, egészen rendkívülinek kell lennie, — hiszen öt pengő lesz az ára! Öt pengő!

Hála Istennek, csak pár nap múlva lesz Katalin napja s így még nem kell határoznia; igazán nem tudna választani. No, anyus majd segítségére lesz ebben a nagy munkában!

De hiszen tulajdonképen már ez magában véve is remek dolog, ha valaki ilyen nagy

kincsnak, — egy fényes ötpengősnek! — a birtokosa. Milyen könnyen elbánik most majd Gyuszi bátyjával, aki annyit ingerkedik vele s annyit bosszantja! Békét vásárol tőle legalább is egy hétre; hiszen Gyuszi úgy szereti a tortát, hogy egy-egy harapásért képes lesz lemondani még arról is, hogy az ő haját cibálja! A kicsi Mártika, mindnyájuk kedvence, meg hányszor elmondja majd, hogy: téjet szépen . . . téjet szépen! . . . De aztán szentül meg kell ígérnie, hogy soha többé nem böki ki buta kis ujjacskáival a baba szemét! A Pici kutyus is egyre ott settenkedik majd körülötte farkcsóválva, hogy parancsszavára azonnal szolgáljon, pacsit adjon vagy akár két lábon is táncoljon. Oh, akinek ötpengős tortája van, az tekintélyes személyiség ám s az feltételeket szabhat mindenkinek, mielőtt osztogat belőle!

Hát még az iskolában! Tulajdonképpen kár, hogy nem ül már a mellett a kotnyeles s magát mindenkinél különbnek tartó Majoros Gizi mellett. Milyen gyönyörűség lett volna titokban megmutatni neki a pad alatt a fényes ötpengőst! Kár, hogy éppen ma reggel közéjük ültette a tanítónéni azt a sápadt, csendes új leányt, aki alig mer szólni s kinek olyan vörös, kidolgozott keze van. — Micsoda mancsok! — kuncogta a gonosz Gizi — és ni, tizórait se hozott magával!

Remélem, azért nem harap belém ez a medvebocs!

A körülöttük ülők együtt kuncogtak a szívtelen leánykával. Katóka ekkor részvétből — de talán méginkább harci kedvből s Gizi iránt való ellenszenvből — megölelte az új leányt és haragosan, szikrázó szemmel kiáltotta:

— Szégyeld magad, Gizi s szégyeljétek magatokat mindnyájan! Ha el nem hallgattok, megmondalak a tanítónéninek!

Aztán odanyújtotta az új lánynak a vajaszemléje felét:

— Nesze!

A kidolgozott kezek mohón kaptak utána, — de aztán hirtelen vissza is húzódtak.

— Ugye, hogy csak tréfálsz? . . . Ilyen jót nem adsz ide nekem . . .

Milyen nagy dolgot csinál egy fél vajaszemléből — gondolta magában Katóka. Vagy talán nagyon ritkán jut hozzá s azért olyan értékes előtte? . . . Megdöbbsen a gondolattól, hogy ily nagy szegénység lehetséges, — de megmozdult segíteni akaró szívecskéje is.

— Persze, hogy neked adom! — Csakis neked! — felelte. Utolsó szavait úgy hangsúlyozta, hogy a szívtelen Gizi észrevegye, hogy egyenesen neki szánta.

— Köszönöm nagyon szépen! De kérek . . . ha megetted a másik felét, ne dobd el a

papirost . . . Szeretném az enyémet bele-
tenni.

— Hát miért nem eszed meg?

— A medvebocs attól is jóllakik, ha a
mancsát nyalja! — vetette oda a gonosz
Gizi.

Az új leány arca lángvörösre gyúlt, —
de úgy tett, mintha nem hallotta volna a
bántó szavakat. Bizalmasan súgta Katónak:

— Haza akarom vinni Ferikének. Olyan
véznácska szegény . . .

Csengettek, — tovább nem lehetett beszél-
getni. A tanítás végén pedig oly hamar el-
tűnt Ilonka, hogy Kató többet nem tudha-
tott meg tőle. No majd holnap, — gondolta
magában. Azt azonban máris elhatározta,
hogy a névnap tortából hoz neki majd egy
nagy-nagy darabot s a cukorrózsát is neki
adja. Mégpedig úgy adja oda, hogy Majoros
Gizi is lássa!

Másnap reggel alig várta az iskolábaindulás
idejét. Míg máskor alig bírta kibújni az ágy-
ból és örökké sietnie kellett, nehogy elkéssék,
— most az elsők között érkezett az isko-
lába. Boldog büszkeséggel ült be a padba;
olyan gazdagnak érezte magát, hogy egy
királynéval sem cserélt volna! Tegnap este
gondosan betette fényes ötpengőst a toll-
tartójába a meghegyezett palavesszők meg
a ceruza alá; álmában ugyan véres harcot
vívott érte Majoros Gizivel, — de amint

felébredt, azonnal utánanézett, hogy megvan-e még. Megnyugodva állapította meg, hogy ott van a tolltartóban, éppen úgy, ahogy este beletette.

Az iskolában elővette táskájából a palatáblát, aztán az olvasókönyvet . . . így . . . Jól van, Gizi már idesandít . . . most lassan a tolltartót . . . Lassan emelte fel a födelét, hogy Gizi minél kíváncsibbá legyen . . . így ni . . .

Megrémült. Ujjai gyorsan kutatni kezdtek a tolltartóban . . . Bárhogy kotorászott azonban benne, az ötpengős csak nem akart előkerülni!

Egy pillanatra elállott a lélekzete. Belenézett a táskájába . . . nincs. Kiborított mindent belőle — nincs. Odaszaladt a fogashoz, kikutatta kabátja zsebeit . . . ott sincs. Nyoma sincs sehol a pénznek!

— Mit keresel? — kérdezte a tanítónéni.

— Az ötpengősömet . . . amit névnapi tortára kaptam a keresztmamától! . . . Nincs sehol! — dadogta Katóka.

— Ó, talán nem is hoztad magaddal. Az ember sokszor téved!

— De igen! . . . Egészen biztosan elhoztam . . . idettem be a tolltartómba a palavesszők alá . . .

A tanítónéni is belenézett a tolltartóba. Hát bizony, ott csakugyan híre-hamva sem volt semmiféle pénznek.

Majoros Gizi hirtelen felmutatta az ujját. Majdnem lyukat fúrt vele a levegőbe.

— Tanítónéni kérem! Én tudom! Én tudom, kinél van a pénz!

— Nos?!

— Itt, ennél az új lánynál — felelte az árulkodó diadalmas hangon. — Láttam, amikor belekötötte a zsebkendője sarkába!

— Gyermekek, — fordult a tanítónéni nagyon komolyan az új lányhoz — ha megtaláltad a pénzt, ide kell adnod. Idegen jószágot megtartani nem szabad.

Ilonka egész testében remegett s úgy dadogta:

— Kérem, a pénz nincs nálam!

— De igen, tanítónéni kérem, ott van! — állította továbbra is Majoros Gizi s igyekezett szomszédja görcsösen összeszorított kezét kihúzni a zsebéből.

— Maradj nyugton! — intette őt a tanítónéni. — Az nem a te dolgod!

Aztán a megvádolt leánykához fordult:

— Mutasd!

— Csak nem tetszik azt hinni . . .

A kis ököl nehezen nyílt ki. És . . . csakugyan ott van a zsebkendőben egy fényes ötpengős.

— No, ugye?! — kiáltotta Gizi diadalmasan. — Hiszen láttam, mikor belekötötte!

— Honnan vetted ezt, Ilonka? — kérdezte a tanítónéni nagyon szigorúan.

A leányka elkeseredetten vetette fel a fejét.

— Nem vagyok tolvaj! Mi becsületes emberek vagyunk, ha szegények is vagyunk!

— De hát hogyan került hozzád ez a pénz!

— Most reggel kaptam . . . a tejcsarnokos nagyságától, mert . . . mert . . .

Pirulva hajtotta le a fejét és egész halkán folytatta:

— Ez a fizetésem, mert mindennap kihordom a tejet. Ferikének kell a pénz . . . orvosságra. — Elsírta magát; — s arcát beletemette kidolgozott két kis kezébe.

A tanítónéni jóságosan simogatta meg a fejét.

— Űlj le gyermekem és ne sírj. Majd utánanézek s ha a dolog csakugyan úgy van, ahogy mondod, visszakapod a pénzedet. S remélem, a te ötpengősöd is megkerül majd! — folytatta Katóka felé fordulva.

És csakugyan megkerült. Mikor Kató ott-hon szomorodott szívvel bevallotta, hogy pénze elveszett, — anyukája mosolyogva felelte:

— Hát bizony könnyen megtörténhetett volna, ha magaddal cipeled mindenfelé. Lám, én előrelátóbb voltam: reggel kivettem a tolltartódból s betettem oda az íróasztal fiókjába. Nézd meg: ott van teljes épségben.

Katóka kihúzta a fiókot. A drága kincs csakugyan ott ragyogott!

Öröme igen nagy volt, — de nem zavartalan. Az új leányra gondolt, ki oly keservesen sírva védekezett a hamis vád ellen. Milyen sápadt volt szegény . . . hogy remegett az izgalomtól . . .

— Anyukám, — szólt nemsokára — így hát Ilonkát ma nagy igazságtalanság érte az iskolában. És elmondta, mi történt.

— Hogy fájhatott neki, hogy tolvajnak tartották! Segíts valahogy jóvátenni a dolgot! Úgy sajnálom szegényt!

Ugyan melyik édesanya nem segítene akkor, mikor gyermeke ilyesmire kéri? Katót is elkísérte mindjárt másnap az anyukája az iskolába s ott a tanítónéni és az egész osztály előtt elmondta a Kató elveszett öt pengőjének a történetét. Így aztán Ilonka becsülete teljesen helyreállt. — Gizinek pedig ott nyilvánosan bocsánatot kellett kérnie tőle a gyanúsításért és a rosszakarató árulkodásért. Jaj, de kicsi lett egyszerre a mindig pöffeszkedő Gizi!

— Úgy kell neki! — gondolta magában Katóka — de mindjárt el is szégyelte magát szeretetlensége miatt.

Ilonka ugyanis barátságosan, jólelkűen odanyújtotta Gizinek a kezét:

— Nem haragszom már egy cseppet sem! Gizi megszégyenülve fogadta el s olyan

melegen szorította meg a feléje nyújtott békejobbot, mintha nem is ő nevezte volna el medvemancsnak ezt a kidolgozott kis kezét . . .

— Milyen derék lány! — gondolta magában Katóka. — Igazán megérdemelné a névnap tortáját.

Otthon meg is mondta ezt anyukának, aki szívesen segített a terv kivitelében is. Délután együtt mentek el a cukrászhoz és kiválasztották a legeslegszebb, legnagyobb tortát, mely vastag csokoládé-mázzal volt bevonva s cukrozott gyümölccsel remekül feldíszítve. Ó, de gyönyörű volt!

Aztán elindultak ketten együtt a külvárosba, Ilonkáék lakása felé. Kató olyan boldogan vitte a tortát, hogy azt ki sem lehet mondani. Sokkal, sokkal boldogabban, mint ha hazafelé lépegetett volna nagy kincsével!

Odakinn egy soklakásos, szomorú bérházba tértek be. Ilonkáék szobácskáján azonnal meglátszott, hogy állandó vendég benne a nyomorúság, az ínség. A leányka édesanyja özvegyasszony volt, ki fáradt, beesett arccal ült a zörgő, zakatoló varrógép mellett s meglepetten állott fel ismeretlen vendégei láttára. Ilonka éppen a kis vaskályha előtt térdelt, száraz ággal, giz-gazzal egy kis tüzet igyekezett gyújtani. Az asztalnál pedig ütött-kopott gyermekszékben vézna, sápadt hároméves fiúcska ült, ki szokatla-

nul nagy, szomorú szemmel tekintett a belépőkre. Lehangelő kép volt nagyon.

Katóka édesanyja barátságosan köszöntötte a szegény asszonyt, elmondta, hogy kik és mi járatban vannak. Kató eleinte elfogódottan állott mellette; szíve nagy-nagy szánakozással telt meg. De aztán odalépett a kis Ferikéhez, szeretettel megölelte és így szólt:

— Nesze! Ezt nektek hoztam!

Azzal ölébe tette az aranyszállal átkötött fehér cukrászcsomagot. Ferike ilyet még sohase látott. Segítségkérően nézett Ilonka felé.

— No, bontsuk ki! — jött segítségére kis nénje.

A papír kitárult, — s a két szegény gyermek álmélkodó szemmel nézett a hatalmas csokoládétortára.

Ilonka összecsapta a kezét és ajkáról elrebbent egy szívből fakadó, hálás: köszönjük szépen!

Ferike szomorú szeme is felragyogott:

— Anyu . . . anyu . . . Tajácony van! Tajácony van! — kiáltotta.

— Még nincs, de nemsokára lesz! — felelte könnyes szemmel Katóka édesanyja. Majd beszélünk a doktor bácsival; ő ír neked orvosságot, ad erősítő tápszert, — így aztán karácsonyra piros lesz már az arcocskád és vígan ugrálhatsz a karácsonyfa

körül. Mert a Jézuska ilyen jó gyermekeknek, amilyenek ti vagytok, egészen bizonyosan hoz majd karácsonyfát!

Azt hitte, hogy szavaira mindenkinek felderül az arca, — ám nem úgy történt. Az özvegyasszony nagyot sóhajtva s könnyeit törölgetve felelte:

— A mi Ferikénk bizony nem ugrálhat karácsonykor. Nem bír járni.

— Miért? — kérdezte Kató ijedten.

— Nyomorék az egyik lábacskája. — Azzal ölébe vette a gyermeket s megmutatta. Egyik lábszára sokkal vékonyabb, fejletlenebb volt a másiknál s térdben befelé volt hajolva.

— Erre nem tud rálépni szegényke. Elvittem a kórházba, — ott azt mondta a doktor úr, hogy gépbe kellene tenni a lábacskáját, akkor még kiegyenesednék. De hát nem tudom én azt megszerezni neki . . . A mindennapi kenyérre is alig-alig telik . . .

— Csak bízzék a gondviselő Istenben, jó asszony — vigasztalta Katóka mamája. — Ő nem hagyja el magukat! A háziorvosunkat mindenesetre megkérem, hogy vizsgálja meg a gyermeket; amire aztán szükség lesz ahhoz, hogy megerősödjék, azt megkapja. Persze jó lenne, ha ki lehetne vinni minden nap a friss levegőre . . .

— Ó, tudom én azt, nagyságos asszony! De ha kiviszem, akkor nem halad a munka, — nincs kenyér. Ilonka meg kicsi még hozzá,

ő nem bírja . . . Hiszen ha legalább annyira tudná használni szegényke a lábát, hogy ide a folyosóra kimehetne egy-egy kis friss levegőt szívni!

— Hátha megadja azt is a jó Isten! — felelte Katóka mamája, aztán a szegény asszony hálálkodása közepette leánykájával együtt elhagyta a szomorú szobácskát.

Kató kinn a lépcsőházban édesanyja nyaka köré fonta két karját.

— Ó anyukám, úgy örülök, hogy elhoztuk a tortát! Hidd el, sokkal, de sokkal jobban örülök, mintha mi magunk ettük volna meg!

— Értelek, kislányom. Tudom én, hogy adni milyen nagy öröm. És kimondhatatlan jó érzést okoz mindig annak a tudata, hogy jót cselekedtünk! — No de azért nem akarom, hogy az én nemesszívű leánykám névnapi torta nélkül maradjon. Már megbeszéltük a dolgot apukáddal: most tőlünk kapod majd meg a névnapi öt pengőt, hogy holnap mégis csak ott legyen az ünnepi torta az asztalon.

Érdekes, hogy ennek a fordulatnak nem Katóka, hanem Gyszi örült meg legjobban. Mert hiszen szép, szép, hogy Kató odaadta a tortáját, — de már mégis csak: milyen lenne egy névnap torta nélkül! Mindenki megrövidülne a házban, elsősorban persze ő maga, az ő drága gyomrocskája!

Katókának máson járt az esze. Egyre maga előtt látta Ferike vékony lábacsáját s mamájának könnyes szemét. Pedig Ferike ugrálhatna, ha „gép”-et lehetne neki venni . . . Csakhogy ahhoz sok pénz kell . . . Végre is leült anyukája mellé.

— Mondd, anyuka, milyen az a „gép”, ami Ferikének kellene, hogy járni tudjon?

Édesanyja megmagyarázta. Acélsínekből meg erős bőrből csinálják s odaerősítik a gyermek combjához. Persze mérték szerint kell készíteni s úgy, hogy térdben helyére fordítsa Ferike gyenge alsó lábszárát. Így aztán ez megszokja a rendes helyzetet. Ebben a „gép”-ben a gyermek akkor is tud lépegetni, ha nyomorék lábának gyenge csontja még nem bírja el a test súlyát, mert az acélsínekre támaszkodik.

— Legközelebb majd mutatok neked ilyet a kirakatban — fejezte be anyuka a magyarázatot.

— És csakugyan olyan drága az?

— Bizony drága, fiacskám!

Katóka elgondolkozott. Pedig milyen jó lenne, ha meg lehetne venni Ferikének! Szegénykének nem kellene mindig abban a sötét kis szobában ülnie . . .

— Meg kellene kérni a Jézuskát, hogy karácsonyra vigyen neki gépet. Ámbár ha az olyan drága, akkor nehezen sikerül, mert a Jézuskának ilyenkor tömérdek kiadása

van . . . De hátha odaadná hozzá az öt pengőjét is, amit most kapott?!

Igen ám, de mit szólna a dologhoz Gyuszi? Mert ő igen számít már a névnapi tortára! Meg szegény kicsi Mártikának se jutna holnap torta . . . se anyukának . . . se apukának . . .

Hm. Hogy lehetne ezt okosan megoldani? És Katóka megoldotta.

Édesanyja másnap e szavakkal adta kezébe az ötpengőst:

— Menj magad a cukrászdába kislányom, ugyanoda, ahol a multkor együtt voltunk.
— Válassz olyan tortát, amelyet legjobban szeretsz.

Katóka pedig elment és választott: egy darab cukrászsüteményt apukának, egyet anyukának, egyet Gyuszinak, egyet Mártikának, egyet Marinak (ő is a családhoz tartozik ám!) és egyet saját magának. Pici kutyának? Annak nem. Amíg vannak olyan gyermekek a világon, akik éheznek, addig nem való a kutyát cukrászsüteménnyel etetni. Inkább, ha nagyon búsul, — hát egy kis falatot ad neki majd a sajátjából vigasztalásul.

Mikor letette a kis cukrászcsomagot az ebédlőasztalra, mindenki meglepetten nézett rá.

Gyuszi kibontotta.

— Csak ennyit hoztál?

— A többi pénzre szükségem van. Oda akarom adni a Jézuskának.

— Ugyan mire?

— Azt nem árulhatom el! — felelte Katóka titokzatosan — de majd megírom neki. Anyuka, ugye, majd segítesz, hogy a levél hibátlan legyen?

Délután meg is írta:

„Édes jó Jézuskám! Nagyon szépen kérek, vigyél Ferikének karácsonyra gépet, hogy járhasson! Itt küldöm hozzá a pénzeimet. És ha ez nem elég, — inkább ne hozz nekem babát, ne hozz semmit, — csak csináltasd meg neki a gépet! Ugye megteszed?

Kezedet csókolja
Katóka.”

A levélbe beletette a pénzt, — aztán az egészet bedugta az ágya fölötti kép rájába. Szűz Mária is, a kis Jézus is olyan kedvesen, mosolygósan nézett le rá! Igen, — tavaly is meglátta itt a Jézuska a levelet, amit anyukával írtak s el is olvasta. Bizonyosan most is elolvassa!

Elalvás előtt utolsó tekintete még a levélre esett. Ott volt úgy, ahogy odatette. Reggelre azonban — eltűnt! Nyoma sem volt.

A kislány reménykedve várta a karácsonyt.

A Jézuska elvitte nemcsak a levelet, de a pénzt is! Bizonyosan teljesíti kérését!

S valóban nem csalódott.

Ilonkáék asztalán szép kis karácsonyfa ragyogott a szentestén s a gyermekek boldogan nézegették a Jézuska hozta ajándékokat. Ferike arca már kerekebb, szemecskéje vidámabb volt, mióta Katóka jóságos szülei hozzájuttatták mindahhoz, amire az orvos előírása szerint szüksége volt. S most a szegény édesanya boldogan csatolgatta fel a gyermek nyomorék lábacsájára a gépet, mit a Jézuskától kapott. Ferikének sikerült is néhányat lépnie benne . . .

Pár nap múlva pedig már ott vezetgette Ilonka a folyosón, a napsütésben. A fiúcska boldogan, mosolyogva fordította arcocskáját a nap felé . . .

Ez érdekes! Katókáék karácsonyfáján soha még annyi édesség nem volt, mint az idén. A baba sem hiányzott alóla, melyre a leányka úgy vágyott. Igazi alvó-baba volt. Sőt gyönyörűen fel is volt öltöztetve!

Kató alaposan megvizsgálta. S képzeljétek: ruhája, kabátkája, főkötője abból a selyemből, bársonyból, csipkéből készült, amit ő nemrégén félretett keresztmamáánál arra a célra, hogy ha hozna a Jézuska babát, ruhát varrjon belőle. No de hát, hogy annak a babának minden ruhadarabja mily szépen

volt megvarrva! Azt csakis angyalkezek
szabhatták, varrhatták!

•

— Hát nem csodálatos az, gyerekek, hogy
a Jézuska mennyire lát, tud és számontart
mindent de mindent?!

A JÉZUSKA SZÁNKÓJÁN

Düledező kis kunyhó állott a hegyek között. Hetven esztendő, hajlott hátú, öreg néni ke lakott benne kis unokájával, Boriskával. Bizony igen nagy volt náluk a szegénység. Tera néni szűkös keresete még egymagának is alig lett volna elég. Hát még kettejüknek! De hát hova legyen szegény kis Boriska, mikor se apja, se anyja, — öreg nagyanyján kívül senki a világon, aki törődne vele! Így aztán együtt szedték nyáron át a szamócát, málnát, gombát, — ha pedig az erdész jószívű felesége elhívta Tera nénit, hogy segítsen egy kicsit a mosásnál vagy egyéb házimunkánál, akkor Boriska vigyázott a házra, s kettejük legnagyobb kincsére: a Gyöngyi kecskére.

Nem is tudom, mit csináltak volna a derék Gyöngyi nélkül. Így legalább tejük volt mindennap, s ezzel meg az enivalóval, amit a jószívű erdészné itt-ott juttatott nekik, eddig valahogy csak mindíg kihúzták a zord időket.

Most azonban nehezebbre fordult a helyzet. Amint beálltak a novemberi hideg, nedves napok, Tera nénit nagyon elővette a lábfájás. Csak üldögélt a kuckóban, — s bottal is alig-alig tudott egyet-kettőt lépni. Hogy bírt volna hát a havas erdőn keresztül az erdészházhoz jutni, s hogy bírt volna ott csak valamit is dolgozni, hogy így munkájával egy kis kenyeret, lisztet, miegymást szerezzen!

És a szükség mind erősebben zörgetett a kis kunyhó lakóinál. Mire megérkezett karácsony délutánja, — már egy darabka kenyér se volt a házban.

A korán hanyatló nap fénye ott csillogott az egyetlen kis ablakon. Egy pirosuló sugára rávetődött nagyanyó ráncos arcára is, — de bizony nem vidította azt fel. Hát ilyen szomorú karácsonyuk legyen? . . . Hiszen neki, . . . neki már igazán mindegy volna. De ez a szegény kis Boriska! . . . Ilyen legyen a karácsony estéje? Üres gyomorral bújják az ágyba szegényke akkor, mikor minden gyermek örvendezve, boldogan ünnepel? . . .

Megpróbálja mégis, — leküldi a faluba, jó módú rokonaikhoz. Igaz, hogy a gazdag pékné sohse volt jó szívvel hozzájuk, de hiszen ő is édesanya, neki is vannak gyermekei, — karácsony estéjén talán mégis csak meglágyul a szíve s juttat valamit

ennek a szegény kis árvának is . . . Míg nagyanyó ezt fontolgatta, Boriska a piciny ablaknál állt s gondolkozva tekintett ki az alkonypírban fürdő égboltozatra.

— Igaz-e, nagymama, hogy vannak, akik karácsony estéjén megláthatják a kis Jézust?

— Nem tudom, gyermekem; lehet, hogy némelyeknek megengedi ezt a kis Jézus, — de egészen bizonyos, hogy csak nagyon-nagyon jó és tisztaszívű embereknek!

— Ó de szeretném látni! — felelte Boriska vágyakozó szívvel.

— Elég lenne az is, ha megéreznéd szeretetét Kata nénéd jóságában! — gondolta magában az öregasszony, aztán így szólt:

— Boriskám, tudod, hogy már semmi élelem nincs a házban. Próbáljunk meg az ünnepre legalább egy kis kenyeret szerezni. Menj le a faluba Kata nénédhez. Mondd meg neki, hogy beteg vagyok s keresni nem tudok; tiszteltetem hát s szépen kérem, adjon nekünk egy kis cipót az ünnepre.

Hozzágondolta ezt is: hátha megszánja ezt a szegény gyermeket s egy-két almát vagy diót is ad majd neki!

Boriska azonnal engedelmeskedett. Elnyűtt kis kötött sapkáját a fejébe húzta, vékony kis kendőjét átkötötte a derekán, — aztán szépen elkészönt és útnak indult.

— Siess, hogy hazaérj, mielőtt besötétedik! — kiáltotta utána nagyanyja.

A leányka gyorsan szedegette lábát a nagy hóban. A nap éppen lebukott a hegyek mögött, mikor leérkezett a faluba a szövetheti bolt elé.

Ámulva állott meg a kirakat előtt. Ó, de gyönyörű! Valódi karácsonyfa áll a közepén s már égnek rajta színes gyertyácskák: hogy ragyog az a sok szép ezüstcsillag, aranydió meg ezüst és arany angyalhaj! És mennyi szép és hasznos dolog fekszik körülötte . . . Az a pompás kötött kendő bizonyosan jobban tartja a meleget, mint az ő elnyűtt, vékony kendőcskéje . . . S milyen jó meleg kesztyű van mellette . . . Örömránézni! Akinek meg olyan vastagtalpú cipője lehet, mint az ott, a sarokban, annak bizonyosan nem ázik át a lába a hóban . . . Ott meg mézeskalács . . . S nini! Egy gyönyörű, kékruhás baba is . . . Ha kérhetne, vajjon melyiket kérné a Jézuskától? Vágakozva fölkiáltott:

— Ó mind-mind, ami itt van! Hiszen a Jézuska olyan gazdag, ő mindent megtehet! . . .

Ám aztán mást gondolt. Ha a Jézuska mindent megtehet, akkor nem ilyen apróságokat kellene kérni, de mindjárt a legnagyobbat, azt, hogy szegény nagyanyó meggyógyuljon s tudjon megint dolgozni! Akkor nem lenne ilyen inség a háznál! . . .

Most eszébe jutott a megbízás, amelyről a nagy gyönyörködésben egészen megfeledkezett. Sietett is tovább a péküzlet felé. Milyen jó lenne, ha kapna Kata nénitől friss, puha cipót; hogy örülne neki szegény nagyanyó!

Pár perc múlva azonban ijedt arccal, — üres kézzel lépett ki a bolt ajtaján és megindult visszafelé, az erdő felé. Sietett, sietett; s amint gondolatban még egyszer átélte a történeteket, nehéz könnycseppek gördültek végig az arcán.

Elmondta ő szépen a néninek, hogy nagyanyó tisztelteti és nagyon szépen kéret egy kis cipót az ünnepekre, — ám a szívtelen asszony türelmetlen hangon rá kiáltott:

— Nem érek rá most koldusnéppel vesződni! — és kitette az ajtón.

Sietve szedte lábacskáit, hogy minél hamarabb messze legyen onnan, ahol olyan durván bántak vele. Mélyet sóhajtott és felnézett az égre.

— Édes Jézuskám, segíts te rajtunk, ha az emberek elhagytak! — fohászkodott remegő ajakkal.

Amint kiért a faluból, meglassította lép-teit. Nagy csend vette körül és erősen alkonyodott. Szíve mély szomorúsággal telt el. — Üres kézzel menjek haza szegény nagyanyóhoz? — Lassan ballagott tovább. Nemsokára az erdő szélére ért, a fatönk-

höz, melyen nyáron át annyiszor üldögélt, mikor a Gyöngyit legeltette. Leverte róla a havat, ráült és szabadfolyást engedett könyveinek. Kis idő telhetett el így. Egyszerre csak mintha nyögést, sóhajtozást hallott volna.

Fölnézett s megpillantotta Örzse nénit a közelben. Töpörödött, öreganyóka volt ez, ki a falu szélén lakott. Mindenki tudta róla, hogy igen jól ismeri a gyógyfüveket; nagyanyót is nem egyszer gyógyíttatta már. Úgy látszik, most egy kis tüzelőt gyűjtögetett, de a gallyköteggel sehogy se boldogult. Boriska megfélemedezett saját bánatáról s ott termett mellette.

— Mi a baj, Örzse néni? — kérdezte barátságosan.

Az anyóka ránézett.

— Te vagy az, Boriskám? Jaj, egészen merevek az ujjaim a hidegtől, nem bírom összekötni ezeket a gallyakat! — panaszkodott.

— Majd segíték! — felelte a leányka készségesen és ügyes kézzel megkötötte a kötelet.

Örzse néni még most is kékre fagyott ujjait lehelgette, dörzsölgette.

— De keserves lesz az út hazáig! — motyogta magában.

Boriska megsajnálta. Részvétellel nézett kékre fagyott kezére, arcára, — aztán hir-

telen leoldotta derekáról a kendőjét, ráadta az anyókára és összekötötte rajta.

— Így ni! — mondotta. — Most már nem fázik meg, míg hazáig ér! — Azzal felsegítette hátára a rőzseköteget.

Örzse néni bedugta két kezét a kendő alá.

— Ó, de jó így . . . Derék gyermek vagy, Boriska! Meglátod, Isten megjutalmaz azért, hogy fázol az öreg Örzse néni helyett! Bizonyosan látta a Jézuska is, amit tettél! Köszönöm!

Ezzel — hátán a rőzsecsomóval — eldöcögött. Boriska tünődve nézett utána. Aztán visszaült a fatönkre.

Olyan különös karácsonyesti hangulat fogta el . . . Azt mondta Örzse néni: Bizonyosan látta a Jézuska. Igaz . . . ma lenn jár a földön a kis Jézus . . . Ó, ha véletlenül csakugyan erre jönne és ő megláthatná! Elébe térdelne s elmondaná neki szomorúságát!

Titokzatos csend vette körül; el is álmosodott kissé. A hold kibújt a fellegek mögül s fénye úgy elárasztotta a vidéket, hogy mindent egészen tisztán, élesen lehetett látni. A fenyő ágai mélyen meghajoltak a hó súlyától . . . Valami sejtelmes várakozás töltött el mindent . . .

Most . . . mintha szánkócsilingelés hallatszott volna a távolból . . . Boriska figyelt.

A csilingelés — mint valami mennyei zene — mind közelebb, közelebb hallatszott. S a környéket olyan természetfölötti világosság öntötte el, mely elhomályosította a hold fényét is . . .

Valóban, szánkók közeledtek, — egy egész sor . . . Mindegyiket két gyönyörű szép, szelíd őzike húzta . . . Körülöttük hófehér ruhás angyalok lebegtek . . .

A kislány álmélkodva nézte.

Úgy látta, hogy az elsőben maga a kis Jézus ül. Ragyogó fény veszi körül, — fején csillogó aranykorona . . . körülötte karácsonyi angyalok . . .

A többi szánkó titokzatos csomagokkal volt tele. Egyik-másik csomag burkolatát úgy látszik feltéphette valamely faág, mely mellett elsuhant, mert itt-ott egy-egy baba karja vagy egy-egy falovacska feje kukucs-kált elő . . .

Amint a szánkók közelebb értek, a fény oly vakítóvá erősödött, hogy Boriskának be kellett húnynia szemét. De kinyitotta nemsokára, — mert úgy hallotta, hogy a Jézuska megállította fogatát.

Valóban: az egész sor szánkó megállt előtte. És a Jézuska édes, csengő hangon megszólalt:

— Itt vagyok, Boriska; látni szeretnél volna. Hát most mondd el: mit kívánsz karácsonyra?

— Ó, édes Jézuskám, — hebegte Boriska térdre hullva — gyógyítsd meg nagymamát; őrizd meg az éhségtől, hidegtől és én ígérem, hogy mindig hálás, jó gyermeked leszek! . . . Aztán . . . ha szabad még valamit kérni: gyujts ma nálunk egy ici-pici karácsonyfát! . . .

A Jézuska szeretettel mosolygott rája. Ó, mily boldogság töltötte el erre a szívét!

— Már ott van nálatok a karácsonyfa s nagyanyó vár . . .

— És meg is gyógyul? — kérdezte Boriska hirtelen.

— Meg! — felelte a Jézuska mennyei mosolyával. — Dehát a magad számára még egy új kendőt se kérsz a helyett, amit odaadtál Őrzse néninek?

Boriska szerényen, pirulva hajtotta le fejecskéjét. A Jézuska lágy keze gyöngéden simítgatta meg.

— Jó gyermek! Maradj mindig ilyen szerény és ilyen jószívű! Így boldog leszel egész életeden át!

Áldásra emelte kezét. Erre hullni kezdtek a csillagok a magasból . . . Fönnakadtak a fenyőfák ágain s ott gyertyánál fényesebben ragyogtak . . . A fenyőtobozok meg mind úgy csillogtak, mintha színezüstből lettek volna . . . A hófehér ruhás angyalok pedig körüllebegtek a fákat s hajuk pókhálófinom

arany és ezüst fátyolként terült szét az ágak között . . .

Aztán énekelni kezdték a fölséges karácsonyi üzenetet:

Dicsőség mennyben az Istennek!

Békesség földön az embernek . . .

Boriska szíve megtelt gyönyörűséggel. S míg a mennyei éneket hallgatta, észrevette, hogy az erdőből egymásután lopakodnak elő az őzikék, nyulak, mókusok és odasímulnak a kis Jézus lábához. A madárkák kezére, vállára röppennek s kis csőrükkel mintha csókot adnának neki . . .

Ilyen karácsonyestét talán még egyetlen gyermek sem ért meg soha!

Mikor az angyali ének elhangzott, a kis Jézus egy parancsoló mozdulatot tett; — erre a fényes csillagok ismét fölszálltak az égboltozatra, s ott ragyogtak tovább olyan elérhetetlen magasságban, mint mindig.

— Eljössz-e velem, Boriska az ajándékosztásra? — szólalt meg ismét a kis Jézus.

A leányka csak boldogan bólintott, — szólni nem bírt.

Ekkor mellette termett egy szépséges szép angyal, karján gyönyörű, puha gyapjúkendővel. Egy pillanat alatt bebugyolálta Boriskát s feltette a szánkóra Jézuska mellé. A csilingelő, röpködő szánkók sora ismét elindult, — le, egyenesen a falu felé. Soha

még ilyen utazást! Őzike-húzta mennyei szánkón a kis Jézus mellett, angyaloktól körülvéve! A szánkó inkább repült, semmint csúszott a havon . . .

Amint a falu szélére értek, a csilingelés elhalkult, a mennyei fényesség elhalványodott. Persze, a Jézuska nem akarja, hogy az emberek lássák, hallják! — gondolta magában Boriska.

A legszélső ház az Örzse nénié volt. Megállottak. Az egyik angyal leemelt az egyik szánkóról egy picike karácsonyfát s egy szép füleskosarat. Hogy a kosárban mi volt, azt Boriska nem tudta kivenni, azt azonban látta a rosszul betett ablaktáblák hasadékán keresztül, hogy Örzse néni összecapta a kezét.

— Éppen ilyen kosárra vágytam! Most már lesz ismét mibe szedni a gyógyító füveket! — kiáltotta boldogan.

A kis Jézus mosolyogva nézte a szánkóról. Boriska pedig ezt gondolta:

— Lám, milyen jól tudta a Jézuska, hogy Örzse néni mire vágyik!

Aztán mentek tovább . . . Minden háznál megállottak s ilyenkor, — akár gazdag, akár szegény emberek laktak ott — odabenn a szobában felragyogott a karácsonyi fényesség. Boriska mindenütt örvendező, boldog embereket látott — s mindenütt szebbnél-szebb karácsonyi énekeket hallott.

A Jézuska megengedte azt is, hogy benézzen a gazdag pék-család ablakán. Ott is égtek a gyertyák a karácsonyfán, ajándékok is voltak az asztalon, — de hiányzott a szobából a mennyei fényesség. Az arcokon nem ült öröm és boldogság. Boriska hallgatózott: a karácsonyi ének se zeng? Bizony nem zengett. E helyett a gyermekek csúnyán veszekedtek, lármáztak valami játékszer miatt, de az leasett és darabokra tört. Anyjuk közéjük lépett és szidni kezdte őket . . .

A Jézuska szomorúan mondá:

— Menjünk tovább . . . A szívtelen embereknek nincs örömük soha, még karácsony ünnepén sem!

Mire végigjárták a falut, elfogyott minden ajándékcsomag, csak éppen Boriska mögött volt még egy a szánkóban.

— Forduljunk! — adta ki a Jézuska a jelszót, s az őzikék röpítették vissza őket az erdő felé.

Boriska szinte elszédült a gyors repüléstől . . . Csak homályosan látta, hogy már benn vannak az erdőben . . . hogy megállnak a kis kunyhó előtt . . . Az egyik angyal a kislány karjára tette az utolsó csomagot, aztán ölébe vette s mindenestül letette nagyanyó kunyhójának küszöbén.

Nagyanyó zörgést hallott az ajtón. Aztán, mintha az erdész úrék szánkójának távolodó csilingelését is hallotta volna.

— Hála Istennek! — sóhajtotta megkönnyebbülten. — Végre itt van az a gyermek! No, csak hogy nem történt semmi baja; hogy aggódtam már miatta!

Sietve tipegett az ajtóhoz és kinyitotta. Boriska első tekintete az asztalon ragyogó kis karácsonyfára esett.

— Csakugyan itt volt a Jézuska! Meggyújtotta a karácsonyfát! Úgy, ahogy mondta!

— Mondta?! — kérdezte nagyanyó csodálkozva.

— Igen! Találkoztam ám a Jézuskával! Láttam! Igazán láttam! Mellette ültem a mennyei szánkón, vele röptültem végesvéig a falun . . . Láttam, hogy az angyalok hogyan osztották széjjel az ajándékokat az egész faluban . . .

— Ugyan, ugyan; álmodtál Boriskám! Szánkócsilingelést hallottam, amikor jöttél; talán az erdész úrék hoztak haza?

— Dehogy, nagymama! a Jézuska szánkója csilingelt! Hiszen nézd! Nézd, milyen kendő van rajtam! Angyalka burkolt bele, hogy meg ne fázzam az úton!

Nagyanyó levette róla. Bizony gyönyörű kendő! Boriska is tapogatta, simítgatta.

— Éppen ilyet láttam a szövetkezeti bolt kirakatában! — állapította meg csodálkozva.

— No és Kata nénédnél jártál-e?

Boriska arca elkomolyodott. Aztán röviden elmondta, hogyan járt a gazdag rokonénál.

— De hiszen hoztál csomagot is! — vetette ellen a hitetlenkedő nagyanyó.

— Ez is a Jézuska szánkójáról való! — erősítette Boriska.

— Hadd lássuk, mi van benne!

Boldog kíváncsisággal bontották ki. Meleg kesztyű, s egy pár vadonatúj, vastagtalpú cipőcske Boriskának . . . Nagyanyó örömmel emelte magasba:

— Akinek ilyen cipője van, annak nem ázik át a lába a hóban!

— Ilyet is láttam a kirakatban! — kiáltotta Boriska.

Aztán mézeskalács . . . cukorka, fényes papírban . . . még még . . . nini! A kékruhás baba! Hiszen a Jézuska összecsomagoltatta neki mindazt, amit csak kívánt!

Nagyanyó még mindig hitetlenkedett.

— Nem lehet ez, Boriska! Hátha az erdész úrék vették meg neked a boltban mindezt?!

— Dehogysis, nagyanyó! Igazán mondom, hogy a Jézuskától kaptam! Azt is megígérte, hogy a te lábad is meggyógyul. Hát fáj-e még?

Nagyanyó figyel. Csakugyan . . . nem érez semmiféle hasogatást. S nini! A botja ott maradt a sarokban, mikor sietett ajtót

nyitni Boriskának . . . Észre se vette; de nincs is szüksége rá . . . Vidáman lépeget erre-arra . . .

— Boriskám! Csakugyan nem fáj a lábam!
— kiált fel boldogan.

— No ugye?! Hát most már elhiszed, hogy igazán beszéltem a Jézuskával?

Nagyanyó könnyezve ölelte meg kis unokáját.

— Most már hiszem, drága kis angyalom! Jöjj, adjunk hálát neki!

Letérdeltek a pici karácsonyfa mellé. S mígcsak végig le nem égtek a gyertyácskák, áhítatos szívvel énekelte együtt az öreg nagyanyó meg kicsi unokája:

Dicsőség mennyben az Istennek!
Békesség földön az embernek,
Kit az igaz szeretet
A kis Jézushoz vezet . . .

Dicsőség, dicsőség, mennyben az Istennek!

